

*jut a koldus a Petőfi Sándor utca sarkán, a fiatal
nő, aki Auschwitzba jött velünk, a Duna-deltába
vagy Vorkutára. És villognak a vakuk,
kattognak a gépek, hogy ne keverjenek össze
másokkal minket, fölírják a helyet és az évet.*

MARNÓ JÁNOS

Fényképek né

*Fényképek nézésével ment el egy
óra vagy másfél az éjjel az
életemből, úgy fél egytől hajnali
kettőig, egyhuzamban, és akkor egy
teaért fölkeltem a székben, hogy megyek
a konyhába és főzök egy gyomor-
keserűt. Amíg felforr a víz, mentem
a fürdőszobába fogat mosni, majd
vissza a konyhába, az elkészült
tea mellé, ácsorogni pár percet.
Így oldódtam én is valamelyest.
Megértettem, hogy a képek megviseltek,
halottaimat gyötörtnek láttam
visszamenőleg, az összeset, mivel
mindenkim meghalt. Idegenek is
bőven előfordultak a családi
fotókon, idétlenek, és idétlően
viselkedésre ösztönözve engem
s az enyéimet. Én is szerepeltem
ugyanis több felvételen, ezért oly
furcsa most számomra, hogy élek, újabb
idegenek között, akik még többet
fényképeznek és fényképezkednek.
Ilyenkor igyekszem árnyékba húzódní,
visszalopózni mintegy az enyéim
és az őket meg-meglátogató*

*idegen csoportok társaságába,
képletesen legalábbis, miután
pontosan tudom, hogy képtelenségre
török. Közben a gyomorkeserűm
kihűlt, vihetem felforrósítani
a mikroba ismét; és ez bizony csak-
nem minden éjjel, órákon keresztül
így megy, mindegy, hogy mi van előttem:
szöveg vagy képek, és mögöttem télen
a jéghideg tűzfal, kánikulában
pedig egy csupasz fal, mely a lejtőjén is
még perzselő napnak árnyékot vet.*

Négysoros

*Elszéled a pusztában a széllel
a széna és a szalma, meg a por.
Édesanyám, légy közel az éjjel,
ha meg találok halni, légy itt valahol.*